

Била је среда, први дан бизарног петодневног "компромисног локдауна", који је у преводу нешто као "ће затворимо што можемо и смемо, а за остало се правимо луди". Десило нам се нешто са шпоретом, изгледало је доста опасно, дошао је мајстор и рекао да јесте и опасно и хитно: требало је заменити тзв. трофазну утичницу, комплет и "мушку" и "женску", шта год то значило, јер ова је изједена и неупотребљива, а могла би и пожар да направи. Океј, али – шта сад? Нову утичницу треба купити, а нема се где јер су продавнице електроопреме по наредби др. Паје Патка и екипе затворене, пошто су баш оне злогласна легла заразе (што вирус воли утичнице, чудо једно). Хипермаркети раде, али они то не продају, проверили смо. И шта нам преостаје? Да пет дана кувамо ручак на логорској ватри пред зградом? Срећом, мајстор се сетио свог другара таксисте који "зна цео град", овај је окренуо гарија који има одговарајућу радњу на периферији, а близу ње и живи... И тако, штедњак је био поново наш, уз много цимања и утрошока у времену, живцима и гориву, додуше. Чак смо и ручали, већ око седам увече!

Сутрадан смо кренули у куповину у Лидл. Ето нама изласка, кад већ нема позоришта и биоскопа (такође злогласних фактора свеопштег коронског помора: ко се није заразио у позоришту, није имао рашта ни долазити), дај шта даш... Кад оно, пред Лидлом – дугачак ред?! Тога још никада није било... Неко нас је измалтеретирао и неодговорно се разбацивао нашим временом само да бисмо ушли у обичну проклету радњу, где је, наравно, била гужва као и увек. А како и да не буде? Смисао таквих радњи је да у њима буде гужва, па нису то Диорови бутици. Међутим, неко је морао да уприличи театар апсурда од посебних "антиепидемиолошких мера" пред радњама, да себе оправда, а нас измалтретира.

Овакве сцене пред хипермаркетима су директан производ врло оправданог протеста занатлија и угоститеља због присилног затварања. Невоља је, међутим, с начином, а ту је невољни Лидл постао метафора свих оних који нешто "смеју". Ту, наиме, проради застрашујућа ропска филозофија тзв. нашег човека, који, уочивши бесмислену неравноправност, не узме да захтева "хоћемо и ми као Лидл!", него закука "а зашто Лидл ради ако ми не смемо?". Не би, дакле, њему сметало ни да је под кључем, само ако су и други под кључем... Мада од тога нема баш никакве вајде.

То је, дакле, био четвртак, а петак је донео нову локдаун аферу. Књижаре већ трећи дан нису радиле, што је већ био акт потпуне суманутости штапских заптија (радиле су и у ванредном стању), а онда је неко открио и објавио да једино књижаре Службеног гласника раде, и то – са дозволом. Уз нешто пратеће оправдане ироније, други књижари и издавачи реаговали су исправно: не "затворите Службени гласник да сви заједно и равноправно поцркамо", него "како раде они, тако пустите и нас да радимо!". И тако и јесте, од данас: мала, али слатка победа против патковградских силеција.

Шта је наравоученије ових неколико призора? Можда то да изгледа и епидемије, баш као и режими, могу да упадну у декадентну фазу, "барокну", скоро отворено махниту. Изгледа да је српски одсек глобалне пандемије управо у таквој декаденцији: наш "луди владар" као из жанровских филмова посустаје у махитости пред "лудим научницима" као из јефтиних стрипова, па се већ у поређењу с њима доима готово нормалним, а ови су се откачили од сваке стварности, и весело јуре локомотивом без машиновође право у тандарију. А крај пруге се назире. Крајње је време да неко притисне кочницу.

20.3.2021.

[\(Време\)](#)